

Spomladi.

I.

Cvetje pomladansko
Spletam v zale kite,
In premišljam dneve
Radostno prežite...

II.

Nad mano jasno je nebo
In pomlad na okoli;
Morda i ti, srce temno,
Zdaj iznebiš se boli...

III.

V duši pesen mi zveni.
Pesen blaženstva in sreče,
Kot otroka jasen smeh
V srcu njen odmev trepeče.

Iz višnjevih visočin
Pála si, ti pesen mala;
Zvončkom in trobenticam
Te je mlada Vesna dala.

V i d a.

Mladostne sanje.

Spisala Vanda.

(Dalje in zvršetek.)

Stekla sem v vežo, da bi zaklenila duri, pa glej nesreče, ravno oni hip, prikaže se na cesti. Nisem se mogla skriti; vendar, da ne bi slutil, kaj sem namenjala storiti, mu rečem: „Že z okna sem vas videla gospod Kolčič, pa sem vam prišla naproti!“

Je-li verjel ali ne, tega ne vem. Res gospodična, ali res, Dragica? Meni naproti? in pogledal me je s svojim milim pogledom. Molčal je, ne govoril dalje, morda se je bal, da bi ga kdo slišal. Ker se je želel pokloniti najprvo roditeljem, povedala sem mu, da ni nikogar doma, da so odšli. Peljala sem ga v vzprejemno sobo, ponudila naslanjač, jaz pa sedla njemu nasproti na zofo. Dolgo sva molčala; s tem, da me je neprenehoma gledal, spravil me je v zadrego, tako, da nisem vedela o čem bi govorila. Naposled sem se ohrabrila in rekla smebljaje:

„Kaj pa me tako gledate gospod Kolčič?“

Ni mi odgovoril, le vstal je in šel k oknu, ne da bi zinil besede in molčala sem tudi jaz; kaj naj bi tudi govorila s tem le dolgočasnežem? Jezila sem se sama na — se, da nisem došla v vežo vsaj pet sekund prej. Na ta način bi se bil on gotovo vrnil mislé, da ni nikogar doma. Zatopila sem se v svoje misli in skoro pozabila, da je nekdo navzoč. Iz moje zamaknjenosti me je vzdramil on — a kako? Prijel me je za roko in jo položil na svoje srce. Hotela sem mu jo odtegniti, a čutila sem, kako mi jo je stisnjeno držal v svoji. Nekaj sem mu rekla. Kaj? Ne vem! Slišala pa sem besede: „To le srce, katerega udarce slišite, bije, Dragica, le za Vas. Le vi morete me osrečiti!“ In potem? Niti ne vem kako in kedaj, sem čutila njegov poljub na svojih ustnicah. Čudila sem se sama sebi, ne vede, sanjam li, ali je resnica, nisem si mogla predstavljati tega resnega človeka, da bi poljuboval, Ne ravno hitro — poslovlja

sva se in ko sem ob deveti uri zvečer legla k počitku, premišljevala sem o tem.

Meseca maja 18—

Kakor nalašč vabila me je prijateljica naj jo obiščem ob binškošnih praznikih, nisem se mudila dolgo s svojim premišljevanjem in koj sem jej odgovorila, da pridem. Kako bi ne sprejela ponudbe, ko sem upala videti tam njega? Ob 7. uri zjutraj sem odpotovala. V kupeju mi je bilo zelo dolgočasno in kaj nestrpno sem pričakovala trenutka, ko bom stopala po onem mestu, kjer sem še pred dvema letoma prebila zadnje dni onih časov, v katerih sem spoznala njega — — svoj uzor — žalibog! —

Ob 12. uri sem došla v Ljubljano. Srečala sem prav malo znancev, a gotovo ne onih, kojih sem si želela. Popoldne sem šla s svojo prijateljico po mestnem šetališči, da bi videla — njega.

Bila sem že naveličana in žalostna, kar mi sreča prinese pred oči onega, po katerem sem tako željno hrepenela, onega, kojega sem nestrpno čakala. Šel je mimo mene, ne da bi me pozdravil dasi me je videl. Čemu sem vzela dnevnik v roke? Vsaj mi ni mogoče popisati tega, kar sem čutila v onem hipu. Dobro, da je bilo o mraku, kajti drugače bi mi bil lahko vsakdo opazil spremembo, ki se mi je vršila na obrazu. Noge so se mi jele šibiti, ko je šel mimo mene oni, kateri me je naučil ljubiti, oni, kterege še vedno čislam kot nekdanj, oni, kateri me sedaj prezira, morda sovraži. In zakaj? Zato, ker me je očrnila zlobna oseba, samo da bi uničila najino vez.

Ali čemu sem zabredla tako daleč, čemu govorim sedaj o teh stvareh, ki mi vzbujajo le bridke spomine?

Po večerji nisem se mudila dolgo, ampak poklonivši se, opravičila, da me jako boli glava, le da sem odšla v posteljo. V moji glavi se je nabralo toliko misli, da sem imela časa dovolj premišljevat, kar se je godilo z menoj pred par urami.

Drugo jutro sem šla k maši a po maši s prijateljico v mestni vrt, kjer je bil tudi on. Zopet mi je srce utripalo od veselja. Slučaj naju je večkrat pripeljal na pot, kjer sva se srečala. Jaz ga nisem pogledala in vendar, ko sem potem sedela na neki klopici, šel je mimo mene, dasi ni bilo neobhodno potrebno in sede ali pogovarjaje, opazoval me je iz daleka. Zakaj vse to? Kaj je mislil s tem? Mogoče me srditi? Kdo ve!

Zvečer sem se udeležila neke zabave, a nisem ga videla več, možno je prišel še le pozneje, ko sem jaz že odpotovala od tam; kamor sem želela priti in od kjer sem potrta in otožna prispela domov.

Meseca avgusta 18—

Jaz imam posebno srečo ali smolo, ne vem kako bi imenovala. Res je, da ako se dva ljubita, se zve hitro, a kako se je to zvedelo o naju dveh? Ali to me ne briga toliko, kajti komu mari, ako se midva ljubiva in želiva osrečiti drug drugega? A nekaj drugega me žali, da bi kar vse pokončala od same jeze; čemu brusiti jezike na tak način?